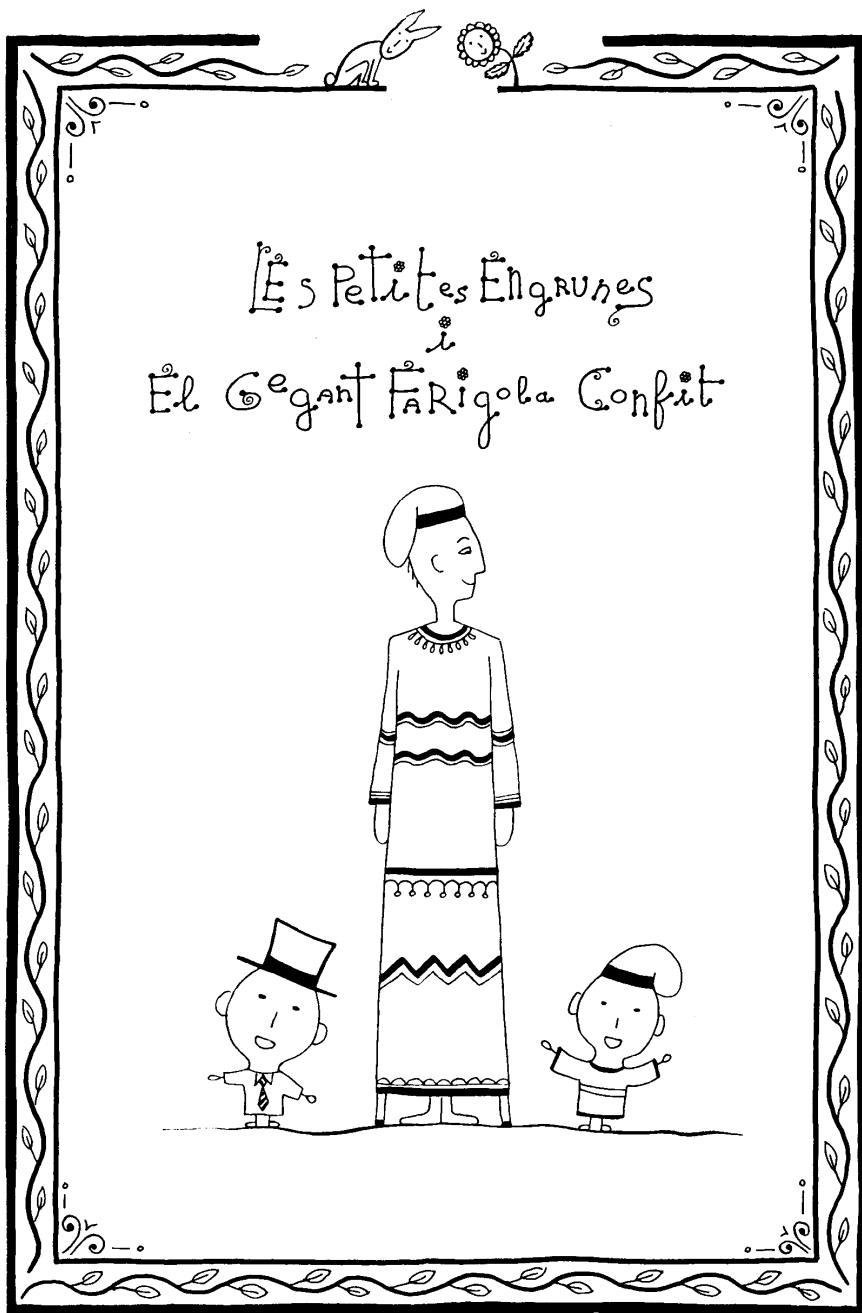




L'Obrador Imaginari

© JMS - L'Obrador Imaginari

Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari



Què alimenta més, una carícia o un plat de calamars a la romana?

Porta vitamines el silenci?

Es bo, de tant en tant, dejunar de pensar i prendre mentrestant el sol com les sargantanes?

Què és pitjor, abusar de la sal o ser soci del Barca?

Són bones pel colesterol les telenoveles?

Què és més difícil de païr, un estofat de llebre o un disgust?

Aquestes i d'altres preguntes són les que no contesta el Gegant Farigola Confit.

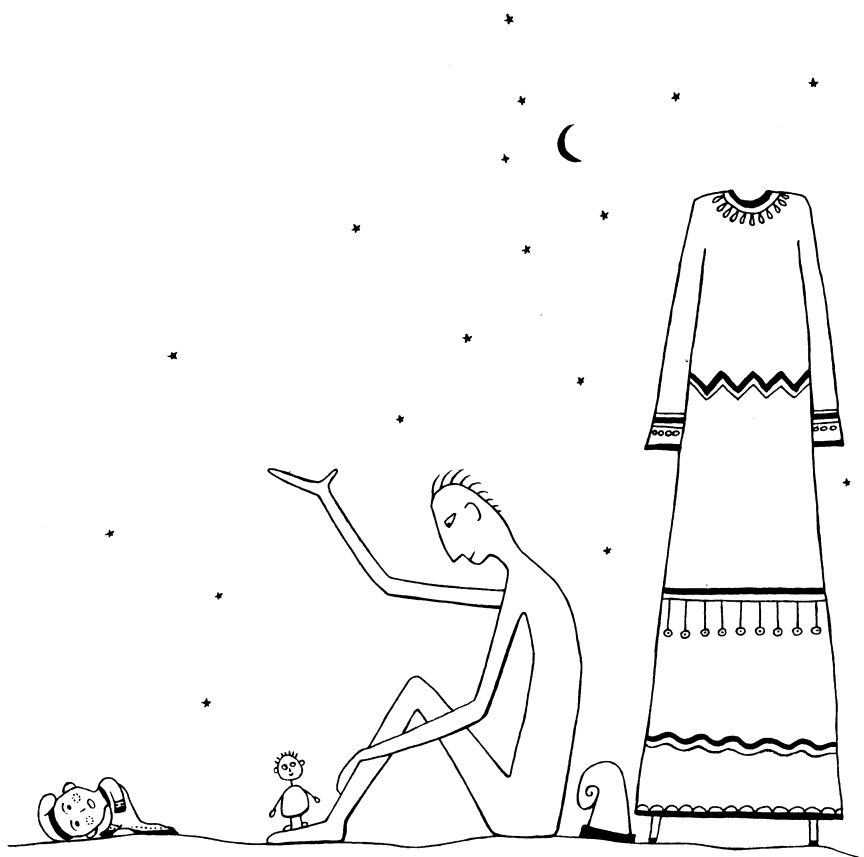
I tanmateix, dels seus comentaris gastronòmics i dietètics referents al seu país es poden deduir gairebé totes les respostes.

Una nit estrellada, mentre els ratpenats van menjant mosquits, es va descabdellant aquesta història...

Lheterodox Gegant Farigola Confit parla de gastronomia i de dietètica amb una Petita Engruna, i aquesta després ens ho explica...

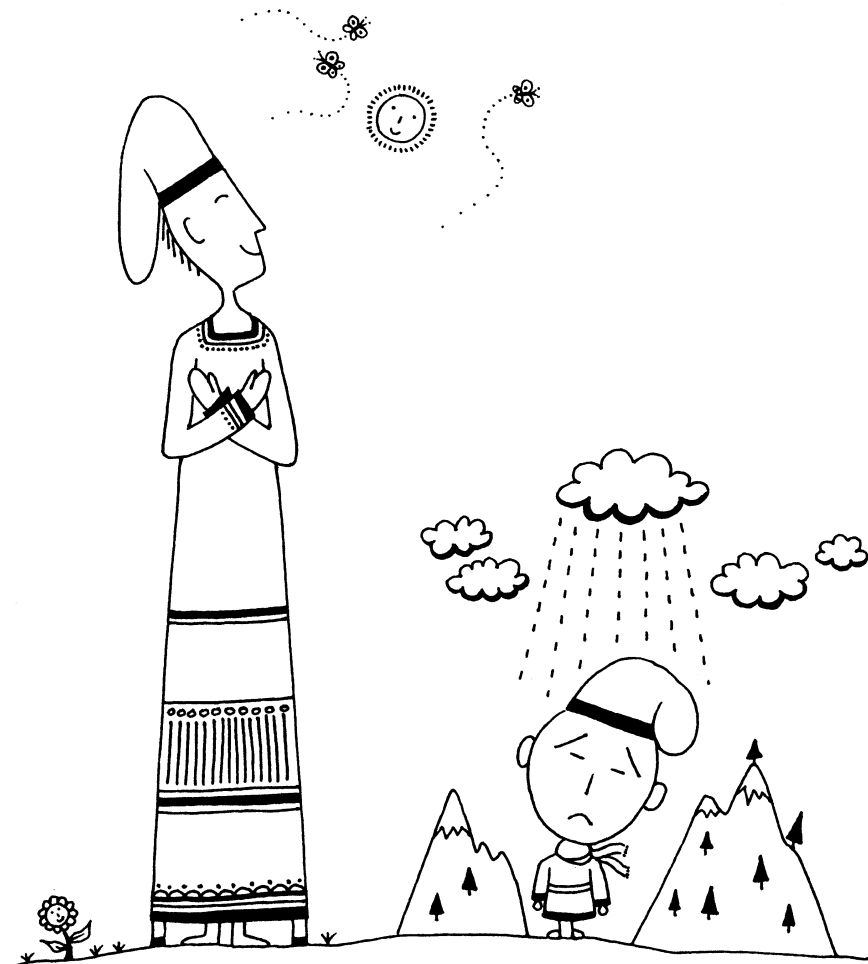


Aviu, aquesta nit, el Gegant Farigola
Confit ha vingut i m'ha explicat moltes coses.
De mica en mica, mentre la nit era
fosca i callada i les estrelles guapdejaven pel
cel ell m'ha anat omplint per dins amb les seves
paraules.



M'ha dit que els Gegants i les Petites Engrunes som molt i molt diferents. Gairebé tan diferents com un dia ple de sol i escalfor i un altre dia ple de núvols i fred.

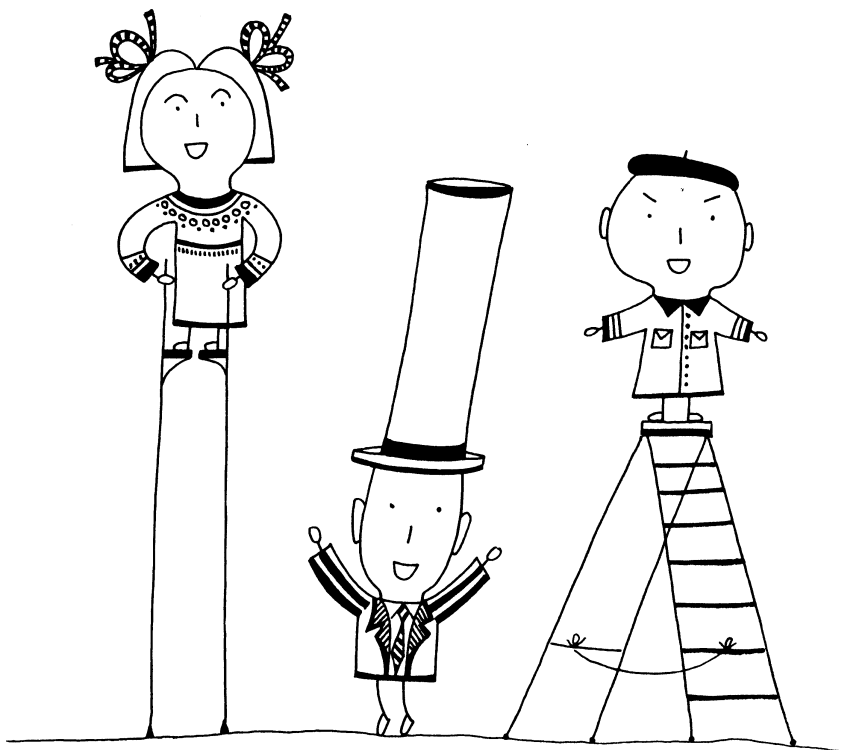
I sentint-lo parlar a mi m'entrava una tristesa silenciosa, perquè m'adonava de la nostra vida de Petites Engrunes, sovint tan poc encisera.



El Gegant Farigola Confit m'ha explicat moltes coses. M'ha dit, per exemple, que les Petites Engrunes creiem que créixer és només estirar-se amunt, com una espiga de blat o un brot de fonoll.

Però que això només és un créixer de pams, i els pams tots sols són molt poca cosa. I llavors les Petites Engrunes ens mirem al mirall i diem que som molt altes i grans, perquè veiem uns quants pams.

Però per dins el cor potser és petit com una llentia, no li hem donat les seves farinetes perquè cresqués.



I és que el cor potser és més important que la carcassa de per fora, i se li ha de donar també esmorzar, dinar i sopar cada dia. I si pot ser, berenar i ressonó, que no li falti cap vitamina.

Perquè si el cor no creix, un cos gran i alt és com un gerani ufanós i tot ple de fulles, però sense flors enciseres.

O potser seria com un ocell alallarg i gran que no sapigués volar pel cel.

S'omplen els ulls de llàgrimes només de pensar-hi.

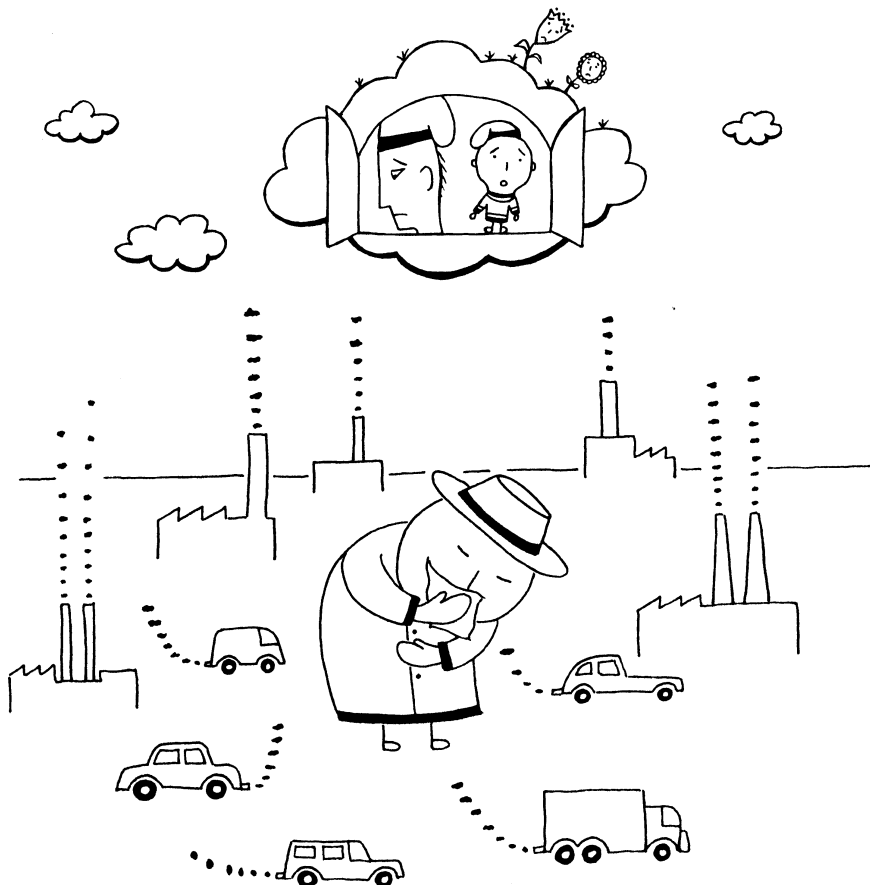


El Gegant Farigola Confit m'ha explicat que pels Gegants l'aliment de boca només és un petit aliment, perquè hi ha d'altres aliments que també alimenten molt.

Per exemple, un altre aliment és l'aliment de nas.

Olor de pi, perfum de capvespre, flairança de préssec madur, aroma d'amistat, són bons aliments de nas.

Però si li donem al nas fum de cotxe, fum de fàbrica o fum de mal humor, doncs és segur que les coses no aniran gens bé, amb aquests aliments de nas tan dolents.



Un altre aliment molt alimentós és l'aliment d'ulls.

L'aliment d'ulls és badar i mirar; si es miren coses boniques és un bon aliment.

L'airecel, un somriú, els roures a la tardor, una mirada amigable, són bons aliments, tan bons com dolents aliments són les places asfaltades i sense arbres o les cares enfadades de la gent.

Sí, és molt important l'aliment d'ulls, i s'ha de vigilar que sigui sempre d'excel·lent qualitat i ple de llavor de vida.



I l'aliment de pell?

Ai, les Petites Engrunes ens pensem que són les cremes, els untets i tota aquesta mena de coses empastifadores.

I en canvi, l'aliment de pell són coses molt més de franc, més senzilles i més suaus, com per exemple les carícies.

Sí, les carícies fan la pell fina i el cor dolcet. I són tan necessàries com un barret de palla a l'agost o una bufanda de llana quan bufa el vent fred i esmolat de gener.



I és que hi ha moltes menes d'aliments, i tot necessita el seu aliment adequat.

Per exemple, el cap també necessita el seu aliment. La llàstima és que sovint el nostre aliment de cap no és pas un bon aliment.

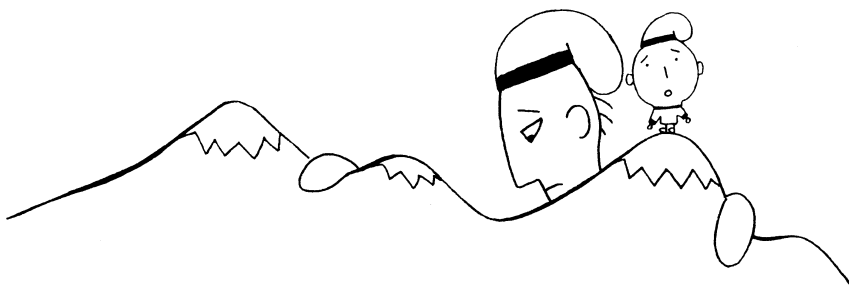
Per molt que diguin el que vulguin els més savis saberuts, el cap és una capseta no gaire gran, i si l'omplim de ruqueries, de succedanis d'aliments, de pensaments en males condicions o caducats, llavors passa que ja no hi caben a dins cosetes enciseres i alimentoses de debò.



I és que hi ha molts aliments que són mentiders aliments, i com més se'n menja, encara que atipin, no alimenten gens.

Només inflen la panxa, i inflen el cap, i tot ho inflen, però de vitamines alimentoses no en tenen ni una engruna.

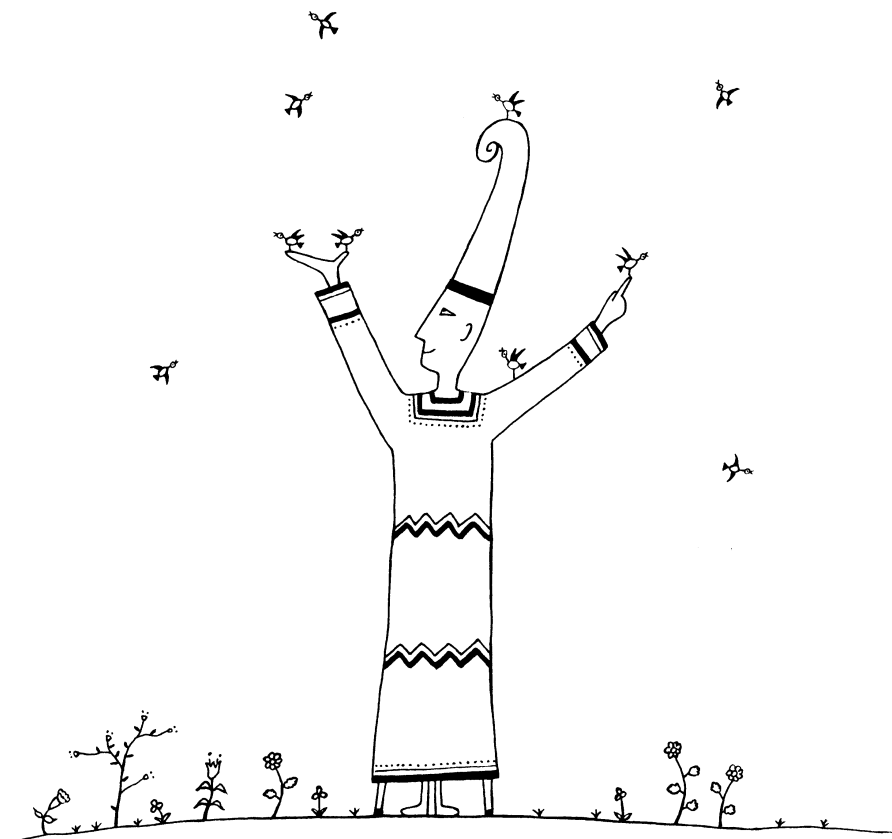
Per exemple, un aliment dolentíssim és la televisió. O ser soci del Barça. I aquestes coses d'aquesta mena són tan dolentes perquè omplen el cap tot ben ple, i no deixen lloc per les coses boniques i plenes de vitamines.



Les coses boniques i alimentoses que hi ha pel món són moltes:

L'olor de marialluïsa, les cançons dels russinyols, els petons ensucrats, les paraules alegres, les rialles fresques com un rierol, les sargantanes camperoles, i tantes altres coses.

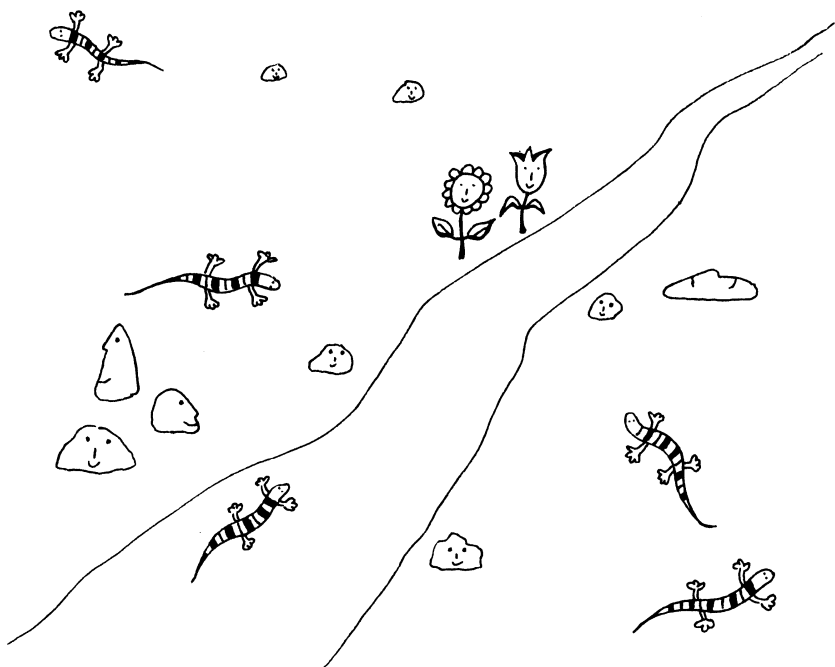
El problema segurament és que les Petites Engrunes no parlem amb les pedres del camí ni amb les sargantanes. Pensem que les pedres i les sargantanes no diuen ni entenen res.



I és una elàstica, perquè les pedres
i les sargantanes saben moltes coses, i nosaltres
tot això ens ho perdem.

Diem que la sargantana no diu res,
perquè no l'entenem. Diem que les pedres no
diuen res, perquè no les sentim.

A i ... i és que som tan ignorants...



Les Petites Engrunes llastimosament sempre fem les coses així. De tot allò que no entenem en fem menyspreu. Sí, la gent ignorant sempre se'n riu, de les coses que no coneix.

Però els Gegants no. Els Gegants senten les paraules silencioses de les pedres i les paraules ballugadisses de les sargantanes. I quan veuen una cosa nova no vista mai ells fan unes orelles molt grans i posen molt gran interès, fins que entenen les paraules diferents de la cosa nova.

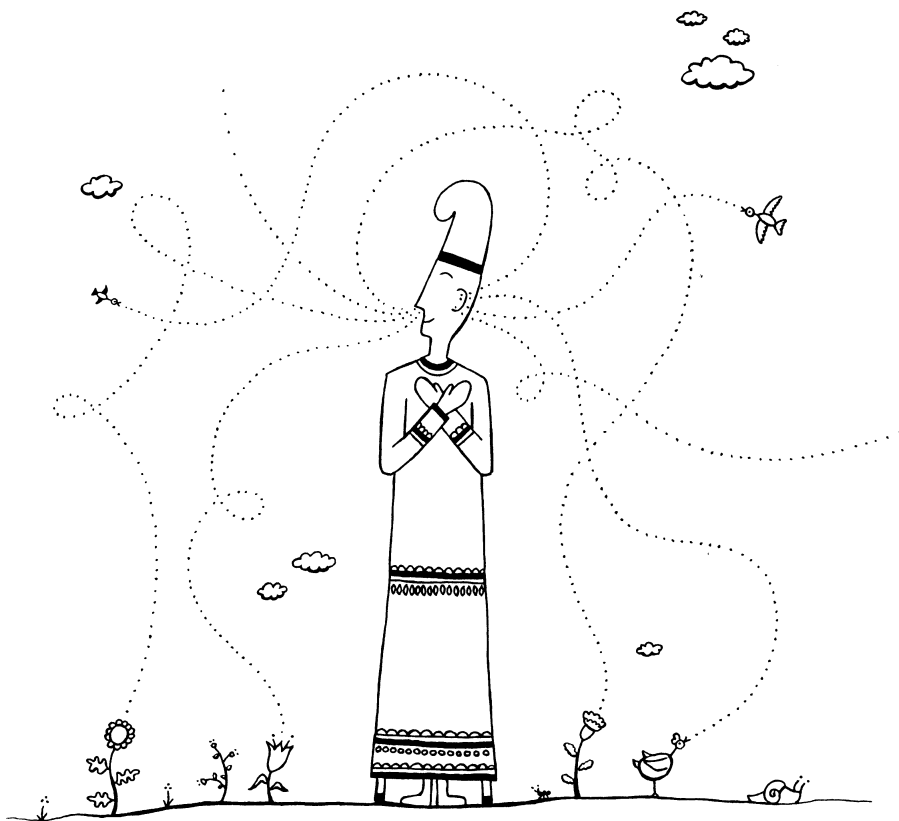


Totes les coses tenen les seves paraules.

Les fulles dels arbres, les pedres del camí, les gotes de rosada, l'oreig del vent, les espurnes del foc, totes.

Sí, les paraules són un gran aliment. Però de vegades també poden ser un aliment mentider que fa mal de panxa.

Turres nosaps, fotalcamp i moltes paraules com aquestes són normals per nosaltres les Petites Engrunes, i és clar, són un aliment tan dolent que ja no pot ser pitjor.



I en canvi, anant pel país dels gegants sempre se senten paraules musicasonadores i amables.

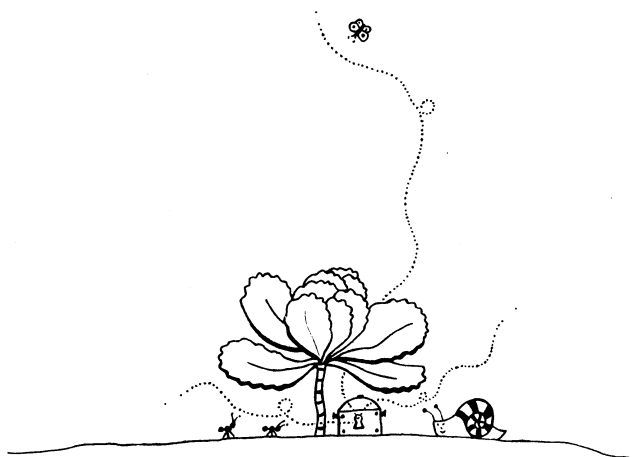
Perquè per ells són molt importants, les paraules i les petites cosetes de cada dia.

Saben que totes les coses tenen la seva importància. I que a més, si les coses petites es fan torçades, després les grans fàcilment també surten torçades, i tot s'embolica.



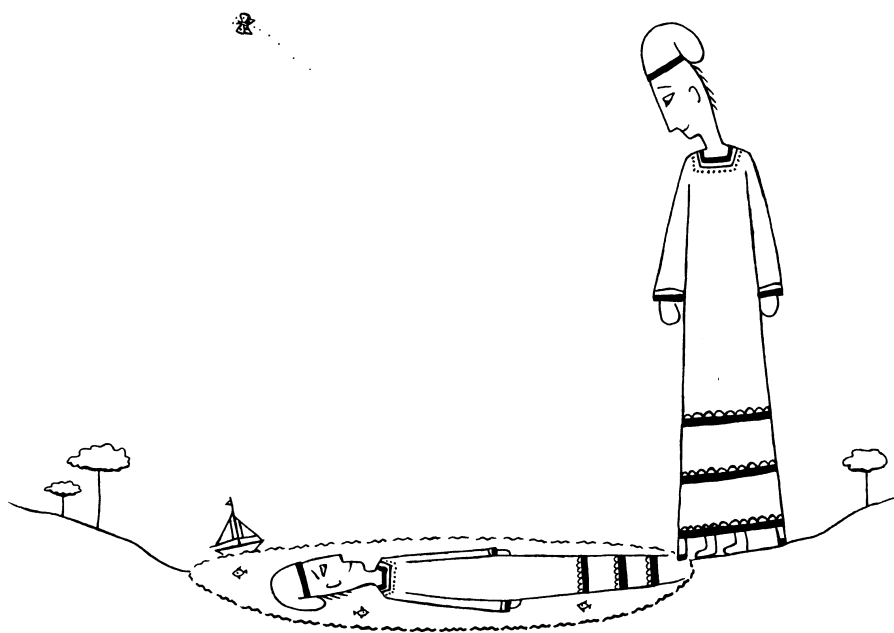
Sí, les paraules són un gran aliment. I de vegades les que alimenten més són aquelles que passejant trobes per casualitat entre les mates de romaní i de farigola camperoles, o potser a sota d'una fulla de col.

Iencara hi ha un altre aliment molt alimentós. Els Gegants, amics com són de les paraules boniques i de les cançons alegres, també són amics del silenci, perquè saben que és un aliment que porta unes vitamines que no porta cap altre aliment.



Però nosaltres més aviat tenim por d'aquest aliment tan senzill. I tanta por tenim que omplim el dia de televisions i sorolls, o de música i de paraules, convertint aquestes coses tan boniques, la música i les paraules, en una enganyifa mentidera, com una capsa de galetes però sense galetes, o com un pot de confitura però buit de confitura.

Sí, cada dia és més difícil, trobar aliment de silenci.



Un altre aliment és l'aliment de sentit comú.

Per exemple, seria un gran problema que un gegant volgués la lluna en un cove.

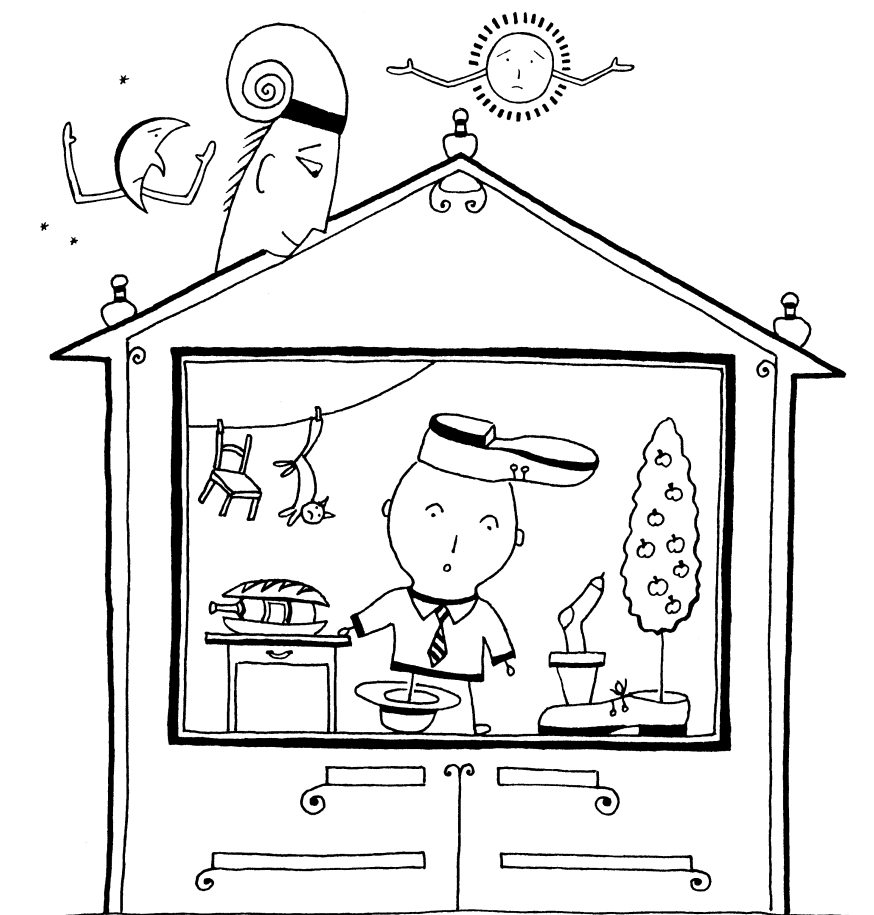
Perquè la lluna està bé enmig de la nit fosca i tranquil·la. I els Gegants tenen prou suc de cervell per adonar-se que si un té la lluna en un cove tots els altres no veuran la lluna enmig de la nit.



Sí, l'aliment de sentit comú és senzill, només és pensar una mica, remenar una mica el suc de cervell.

De vegades, les coses i els aliments són així de senzills.

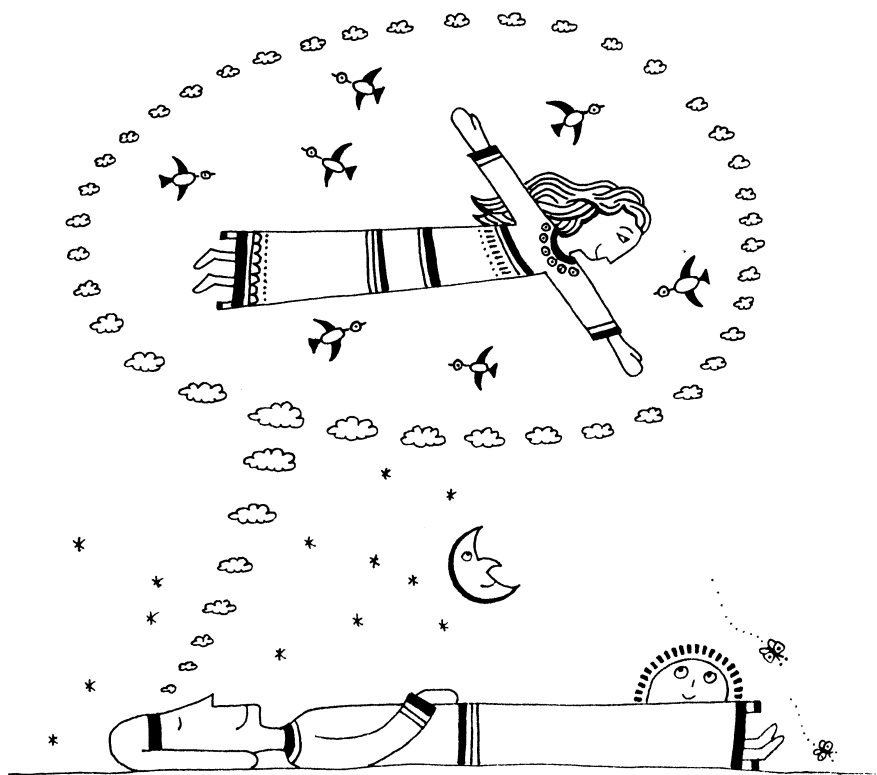
Es veritat, sovint les coses són més senzilles del que semblen.



Però també hi ha aliments fabulosos que no són gaire de sentit comú.

Hi ha aliments, com l'aliment de fantasia bonica, l'aliment de somni encantat, l'aliment de dolça il·lusió, que a més de ser molt alimentosos, si algun dia a sobre es fan realitat llavors es tornen una pura delícia llaminera, un superaliment completament farcit de tota mena de vitamines meravelloses.

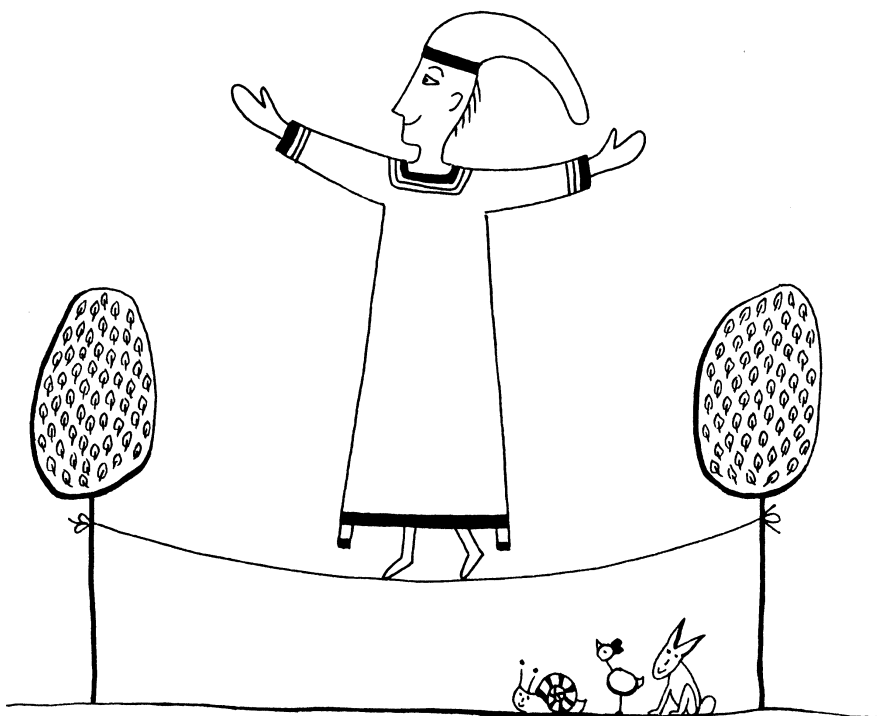
I la vida, llavors, s'omple tota de picarols i somriures.



Això sí, amb aquests aliments que no són de sentit comú de vegades cal anar una mica alerta, perquè porten tantes vitamines concentrades que t'inflen i t'enlairen amunt i més amunt, fins els núvols, i de vegades, després, si no tens un bon paracaigudes et pots fer una mica de mal.

Sí, una dieta equilibrada ha de tenir tota mena d'aliments, de sentit comú i sense gens de sentit comú.

I trobar l'equilibri, fer de funambulista pel mig, aquesta és la sal de la vida.



Però els Gegants, és clar, també mengen aliments de boca. Perquè sense aliments de boca es quedarien aviat molt esprimatxats i panxabuts, tots plens de tristesa.

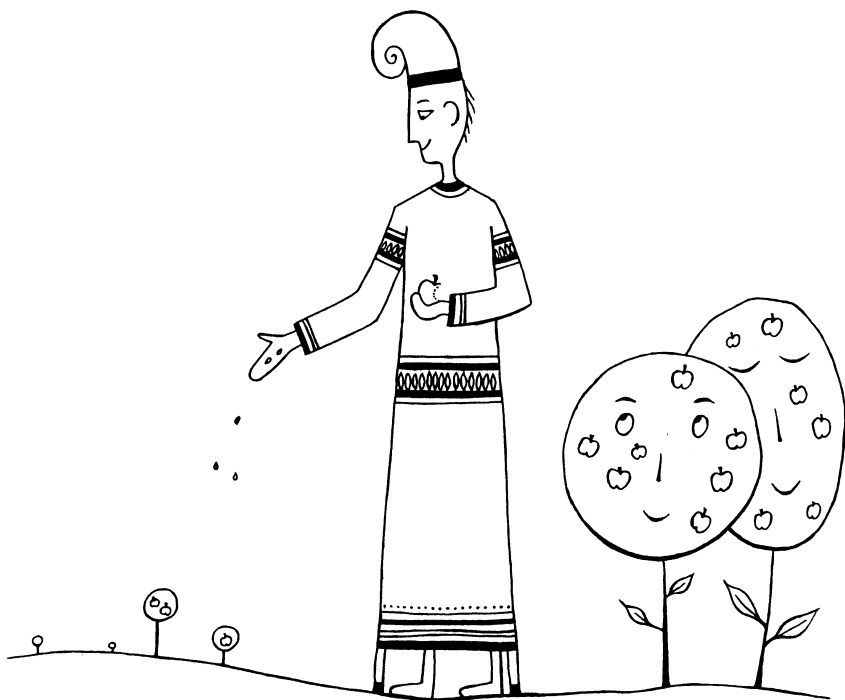
El que sí que no mengen mai són bestioles. Ni voladores, ni caminadores ni nadadores. De bestiola, cap. No mengen ni Petites Engrunes, i això que n'hi ha de bastant sucalloses o molt molestoses.



Els Gegants mengen pomes i peres.
I prunes, i nespres, i albercocs, i taronges,
i melons, i carabasses. Totes les fruites de
llavor sembradora.

Els Gegants mengen la fruita, i fan
un clotet i semblen la llavor. I la llavor
està contenta, perquè el Gegant l'ha plantat.
I neixen petites pomes i petites peres.

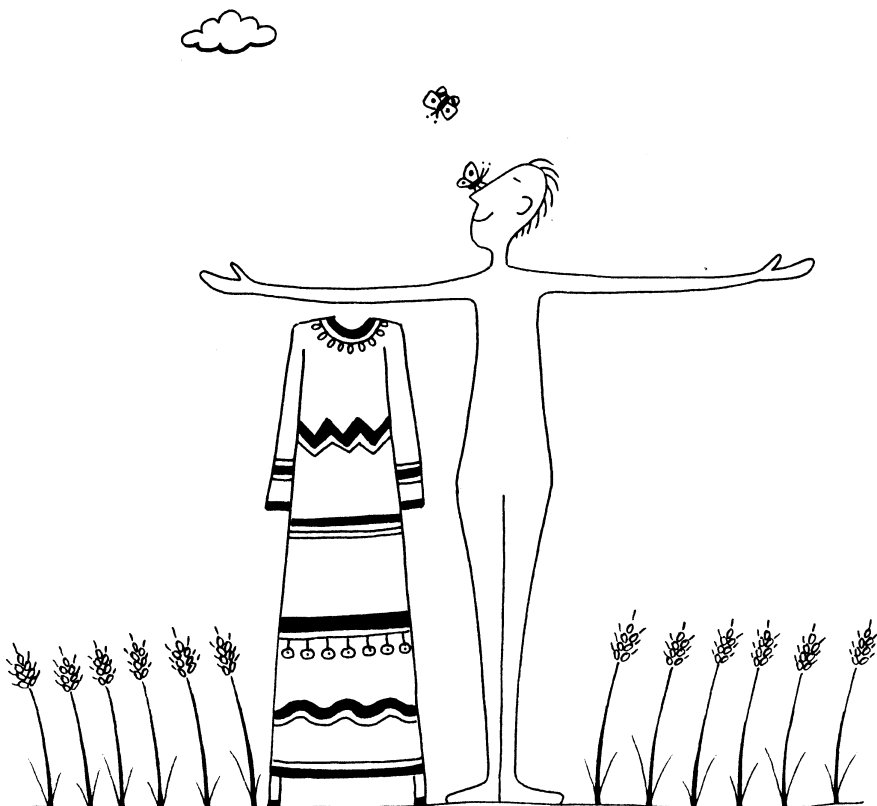
I la vida floreix, tot continua i
res no s'acaba.



Però l'aliment més alimentós és l'aliment de cor. Entre pans de pau i infusions d'amor, aquest és el més gran aliment. I els gegants mengen molts aliments de cor, un bon plat tot sovint.

Perquè sense aquest aliment la vida seria tan trista i feixuga com la més greu de les pitjors malalties.

Per explicar-ho d'alguna manera, imaginem-nos que anem passejant pels camins i collim una floreta. La tallem i pensem que no passa res.



Però sí que passa. Els Gegants ho saben molt bé.

Els Gegants només ensumen i miren les flors, recullen alegrement el seu aliment d'ulls, els colors, i el seu aliment de nas, el perfum. I la deixen tranquil·la i contenta, prenent el sol, perquè així pugui continuar sent aliment de nas i d'ulls per a qualsevol que passi per allí, potser un cargol o un escarbat, no se sap mai.

Perquè els Gegants saben que fent les coses així llavors les coses es tornen aliment de cor, que és el millor dels millors aliments.



El problema és que les Petites Engrunes ja no sabem ben bé que és una Petita Engruna.

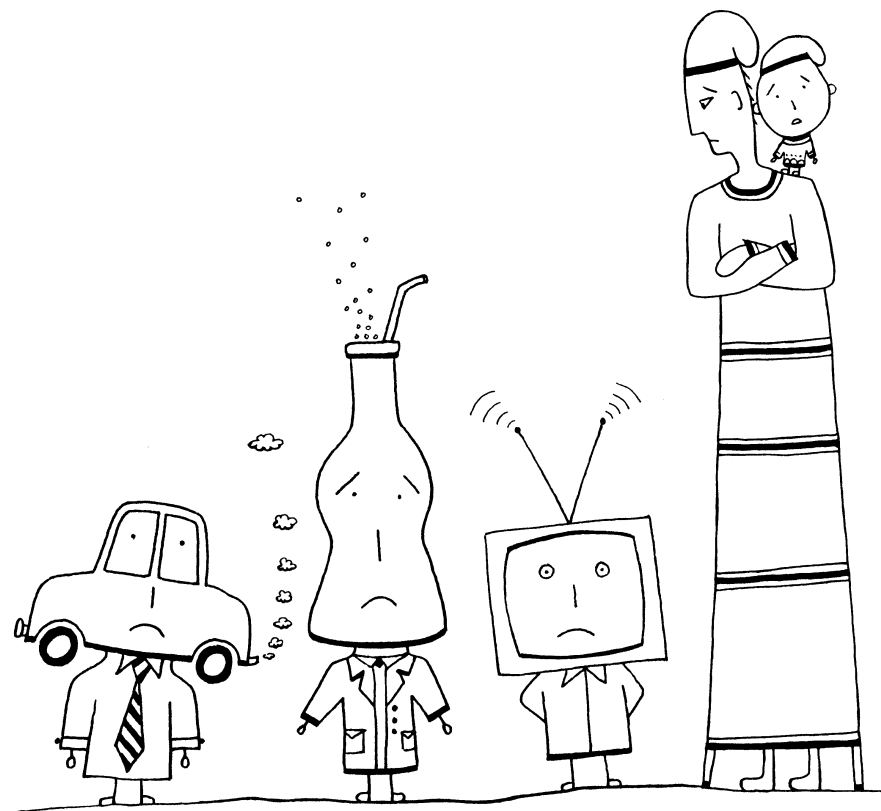
I potser hauríem d'aprendre que així com la figuera creix en laire i s'eixampla i fa figues dolces i ensucrades, i el núvol s'infla i fa pluja, i la pedra reposa i s'està quieta, les Petites Engrunes hem de trobar algun dia el nostre aliment veritable i el nostre creïxer més ple d'harmonia, perquè llavors tot podrà ser de debò meravellós i bonic.

I viure un tiruliru la mar de divertit.



I si no, si continuem menjant aliment de macdonalds, aliment de televisió, aliment de presses, aliment de paraula lleig, aliment d'egoisme, aliment de fum de cotxe, si continuem menjant aliments tan dolents ens anirem posant cada dia més malalts, malalts de la panxa, dels ulls, del nas, del cap, del sentit comú, de l'esperança, de tot.

I ja serà igual que vivim o que no vivim, perquè no tindrem ni alegria ni somrius.



Sí, tot això m'ho va explicar el Gegant Farigola Confit.

El mol important que és menjar bons aliments.

I quins són els aliments més importants.

I totes aquestes coses.



Perquè be' o malament tot alimenta.
Tot el que es fa, es diu, es somia,
s'ensuma, es planta, s'arrenca, es menja, es
camina, es mira, es pensa, s'estima o es deixa
d'estimar, tot, be' o malament, d'una manera o
d'una altra, sempre alimenta.
I jo, com més hi penso, encara hi penso
més.



A[✿]mics i [✿]amigues, una abraçada.

